

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ῖ ο ν τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῖν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Ἐὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρῶ
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονή
τῆς ἀποσταλλούσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶν
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσημῶν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
κάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὁκτώ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν Δελφῶν. — Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς
τῆς Ἑλλάδος (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, πρῶην Κυρίας
τῆς Τιμῆς τῆς βασιλείας Ἀμαλίας). — Δέσποινα Ἀνδριοπούλου.
— Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Ἡ Ἐκδρομὴ τῶν Δελφῶν. — Ἀλλη-
λογραφία. Συναγῆ. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Αἱ ΓΥΝΑΙΚΕΣ Εἰς τὴν Εορτὴν τοῦ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ

Ἐταπεινὴ καὶ ἐγὼ λάτρις καὶ μέχρι φανκτισμοῦ πιστὴ
εἰς τὴν θρησκείαν τῶν ὠραίων θεῶν τοῦ παρελθόντος, ἠκο-
λούθησα τὴν ἱερὰν συνοδείαν εἰς τὸ εὐσεβὲς προσκύνημα τῶν
τόπων τῆς ἀναστάσεως τοῦ ἀθανάτου Ἀπόλλωνος.

Εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν εὐνοϊκὸς πρὸς τὴν γυναῖκα θεὸς, ὁ
Ἀπόλλων. Μόνον δι' αὐτῆς πάντοτε ἐκοινώνησε πρὸς τὴν
ἀνθρωπότητα. Μόνον δι' αὐτῆς ἐνέπνευσε τοὺς μύστας τῆς
θρησκείας του εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ποίησιν καὶ εἰς
ἕλας τὰς σφαίρας τῶν ὑψηλῶν ιδεωδῶν, τὰ ὅποια ἀνέδει-
ξαν μεγάλην τὴν Ἑλλάδα τοῦ παρελθόντος. Αἱ Χάριτες καὶ
αἱ Μοῦσαι, μορφαὶ καὶ προσωποποιήσεις γυναικεῖαι, ὑπῆρξαν
πάντοτε παραστάτιδες του. Καὶ μόνον διὰ τῆς γυναικὸς ἀ-
πεκάλυψεν εἰς τοὺς κοινούς θνητοὺς τὸ ἀπόρητον τοῦ μέλ-
λοντος.

Ἡ Πυθία ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τρίποδος, εἶναι ἡ συμβολικωτέρα
παραστάσις τῆς πρὸς τὰ ὑψηλὰ καὶ ιδεώδη καὶ ὑπέργεια
φυσικῆς ὁρμῆς τῆς γυναικὸς. Ἡ Πυθία ἐπὶ τοῦ τρίποδος
εἶναι ἡ ἐξιδανικεῦσις τῆς γυναικεῖας φύσεως, ἡ ὅποια θέτει
εἰς ἐπικοινωνίαν τὴν γῆν μετὸν οὐρανόν. Εἶναι ἡ γυνή,
πνεῦμα κοινωνοῦσα μετὸς ἰδανικοῦ τοῦ πνεύματος κόσμου
καὶ ἀναγινώσκουσα εἰς τὰ ἄδυτα καὶ ἀπρόσιτα τῆς θείας
δυνάμεως τὴν τύχην τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ Ἀπόλλων, ὁ θεὸς τοῦ φωτός, ὁ θεὸς τῆς σοφίας καὶ
τῆς ἐπιστήμης, ὁ θεὸς ὁ ὀλιγώτερον ὑλικὸς καὶ σαρκικὸς
ἀπὸ τοὺς συνδέλφους του Ὀλυμπίους, ὁ θεὸς τοῦ πνεύμα-
τος καὶ τῆς αἰθρίας. ὁ διασκεδάζων τὰ σκότη καὶ ἐξαγνίζων
τὴν ρυπαρὰν ὕλην καὶ καθαρῖζων τοὺς ὀρίζοντας καὶ αἰθριά-
ζων τὰ νέφη, ὁ Ἀπόλλων, ὁ ὀμιλῶν μετὰ τὴν θεῖαν λύραν του
εἰς τὰς ψυχάς, καὶ ἐξυψόνων τὰ πνεύματα, ὁ Ἀπόλλων ὁ
θεὸς τοῦ κάλλους καὶ ὁ θεὸς τῆς Τέχνης δὲν θά ἤρνεϊτο νὰ
δεχθῆ εὐμενῶς καὶ σήμερον τὴν γυναῖκα εἰς τὴν ἱερὰν τελε-
τὴν τῆς μετὰ τὸς αἰῶνας ἀναστάσεως τῆς θρησκείας του.

Ἴδου διατὶ ὁ ἱεροφάντης τελεστής τῆς ὠραίας τοῦ ξαν-
θοῦ θεοῦ ἑορτῆς κ. Homolle ἐκάλεσε καὶ γυναῖκας εἰς τὴν
ἱερὰν ἐκδρομὴν. Καὶ ἰδου πῶς τὴν ἐπίσημον πομπὴν ἀνὰ
τὴν ἱερὰν ὁδὸν καθίστα ἐπισημοτέρην ἡ γυναικεῖα ἐπὶ σειρᾷς
ὀχημάτων παρέλασις.

Καὶ δὲν ἔφεραν μὲν αὐταὶ ἀφιερῶματα πολύτιμα, ἀλλ'
οὔτε χιτῶνας κεντημένους διὰ τῶν ἰδίων των χειρῶν, ὡς
ἀναθήματα εἰς τὸν νεοῖδρυθέντα βωμὸν τοῦ ὠραίου θεοῦ
τοῦ φωτός. Δὲν εἶχαν αὐταὶ τὰς κεφαλὰς ἐστεμμένους με-
στεφάνους δάφνης, τὰ ἀθάνατα αὐτὰ τοῦ ἑορτάζοντος θεοῦ
σύμβολα, ἀλλ' οὔτε εἶχαν τὴν χάριν καὶ τὸ κάλλος τῶν
μουσολήπτων παρθένων, τῶν ἀφιερωμένων κατὰ τοὺς πα-
λαιούς δοξασμένους χρόνους εἰς τὴν ὠραίαν τοῦ ξανθοκόμου
θεοῦ θρησκείαν.

Καμμία λύρα χρυσοῦ δὲν ἀνέμελψεν ὠδὰς καὶ ὕμνους ὑπὸ
χειρὸς γυναικεῖας καὶ κανὲν ἄσμα λαζευτὸν δὲν ἐξῆλθε τῶν
γυναικεῖων χειλέων, καθ' ἣν στιγμὴν ὕμνεϊτο ἡ δόξα τοῦ
ὠραίου θεοῦ ὑπὸ ἀνδρῶν ξένων καὶ ἐντοπίων.

Αἱ γυναῖκες τῆς ἱερᾶς ἀκολουθίας εἰσῆγον σήμερον. Ἡ
θέλησις τοῦ χρυσοῦ θεοῦ, ἡ ἄλλοτε διὰ τοῦ στόματος τῆς
γυναικὸς διακλυομένη ἀνὰ τοὺς ἱερούς αὐτοὺς τόπους, διηρ-

σοχήν ἔδιδον εἰς τὰς ἐπαρχίας νὰ μὴ ἐρημωθῶσιν ἐνεκα τῆς φυσικῆς ροπῆς, ἣν ἕκαστος ἔχει πρὸς τὸ κέντρον.

Τὰς ἀρχαίαις μεγάλας οἰκογενεῖαι τῶν ἐπαρχιῶν προέτρεπαν νὰ μένουσιν ἐκεῖ, διὰ νὰ διατηροῦν τὸ εἶδος τῆς ἀριστοκρατίας, ἣτις ὑπῆρχε καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας, καὶ ἣτις ἐχρησίμευε τὰ μέγιστα ὡς τύπος καὶ υπογραμμὸς εἰς τοὺς μικροτέρους, καὶ δὲν παρημελοῦντο καὶ τὰ κτήματά των, καὶ αἱ ἀγροτικαὶ ἀσχολίαι δὲν ἄφιναν τὸ πνεῦμά των νὰ περισπᾶται εἰς πράγματα ἐκτὸς τῆς σφαίρας των.

Ἐδίδο δὲ μεγάλην σημασίαν ὡς προείπον εἰς τὴν Γεωργίαν καὶ εἰς τὴν περκαγωγὴν, ἣν ἐνίσχυε διὰ τοῦ περκαδείγματος τῆς. Καὶ ἐκ τῶν πενήντα χηλιαδῶν δρχαμῶν τοῦ ἐτησίου εἰσοδήματος τῆς προικὸς τῆς, μόλις τὰς εἴκοσιν ἐξώδεε διὰ τὰς περιβολὰς τῆς καὶ στολισμούς, καὶ τὰς ἐπιλοιπούς εἰς τοιαύτῃ ἔργα ἐξωραϊσμοῦ καὶ δεινροφυτεύσεων. Τὸν Λυκαβητὸν δὲν ἐπέτρεπε νὰ κατοικηθῆ διὰ νὰ τὸν ἀναδασώσῃ καὶ χρησιμεύσῃ ὡς ἀναψυχὴ εἰς τοὺς καύσωνας τοῦ θέρους. Ταξιδεύουσα δὲ σχεδὸν κατ' ἔτος εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Ἑλλάδος, ἀκμαῶς ὄθει καὶ πατρῶτρυνε τοὺς Δημάργους καὶ τοὺς προύχοντας εἰς τὴν διατήρησιν τῶν δασῶν καὶ ἐδίδασκε τὴν ὠρέλειαν, ἣν ἠδύναντο νὰ προσκτώσινται ἐκ τῆς ξυλείας καὶ λοιπῶν προσόδων αὐτῶν. Ἐπροστάτευε μετ' ἐπιμονῆς τὴν ἐγγύριον περκαγωγὴν καὶ ὠρίσθη εἰς τὸ ἔπακρον, ὅταν ἔπαυσεν ἡ συγκομιδὴ τοῦ περνοκοκίου καὶ τῆς ριζάρης, τὰ ὁποῖα δίδουν χρώματα ἀνεξίτηλα, καὶ ἀντ' αὐτῶν προτιμήθησαν αἱ ἐξ Εὐρώπης ἐρχόμεναι βαφάι, αἷτινες ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἔχουσι τὸ ἐλάττωμα νὰ ἀποχρωματίζονται, ἀλλὰ δὲν εἶνε καὶ εὐχάριστοι εἰς τὴν ὄψιν, διότι εἶνε πολὺ ζωηραὶ καὶ θαμβωτικαὶ μὴ ἔχουσαι τὴν ἀρμονίαν τὴν παραγομένην ἐκ τῶν ἐκ φυτικῶν οὐσιῶν χρωμάτων. Διὰ τὰ δάση δὲ εἶχε τοιοῦτον ἔρωτα, ὥστε, ὅταν πολὺ μετὰ τὴν ἔξωσιν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀποκαταστημένη πλέον ἐν Βαμβέρῃ, τῇ ἀνηγγέλη ἡ πυρκαϊκὴ, ἡ ἀποτεφρώσασα τὸ δάσος τοῦ Μακρυκάμπε εἰς τὴν Δωρίδα, λησμονηθεῖσα ἐντελῶς ἐπλήσθη ὀργῆς καὶ ἀκρατήτως ἠπέλει νὰ παύσῃ τὸν Ἐπαρχον καὶ τὸν Μοίραρχον, οἵτινες δὲν ἐπόραθαν νὰ τὴν κατασβύσουν. Ἐπανελθοῦσα μετ' ὀλίγον εἰς ἐκυτὴν καὶ συναισθανθεῖσα τὴν θέσιν τῆς, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ὡς μικρὸν παιδί. Ὁ ἀτυχῆς Βασιλεὺς πλησιάζας τὴν ἐπαρηγόρει, καὶ εἰς τοὺς παρεστῶτας εἶπεν, αὐτὸς εἶνε ὁ βίος μας πλέον, καὶ νὰ ἐνθυμώμεθα Ἀντηρόν καὶ νὰ λησμονοῦμεθα Ἀντηρότερον.

Πηνελόπη Παπανηλοπούλου.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ

Ἡθέλησε νὰ ἀποθάνῃ καὶ νὰ ταφῆ, ὅπως ἔζησεν. Ἡσυχα ταπεινά, χωρὶς καμμίαν ματαιότητα καὶ καμμίαν ἐπίδειξιν. Ἀπλῆ, ἀπέριττος, ἀγαθὴ, ἥτο ἐκ τῶν εὐγενῶν φυσιογνωμιῶν, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται, ζοῦν καὶ ὑπάρχουν διὰ τὸ καλὸν τῶν ἄλλων, σπαινῶς σκεπτόμεναι ἐκυτάς, σπαινώτερον μεριμνῶσαι διὰ τὴν ἰδίαν των εὐτυχίαν. Κόρη πλουσία τῆς ἐκ τῶν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενοῦς ἐν Ρωσσίᾳ οἰκογενεῖας Συναδινού, σύζυγος ἐπίσης πλουσιωτά-

του συζύγου, ἠδύναντο νὰ ἀπολαύσῃ τὴν ζωὴν μετ' ἡλιθίας καὶ εὐμάρειαν καὶ πολυτέλειαν. Ἀντὶ τοῦτο ἔζησεν ἀπλῆ, ταπεινὴ, μακρὰν τοῦ κόσμου τῶν δικταδῶν, μακρὰν ἑορτῶν καὶ πνευγύρων. Φίλοι ἰδιόκοι τῆς ἦσαν ὅλοι οἱ ἔχοντες ἀνάγκην περιθάλψεως καὶ συνδρομῆς καὶ προστασίας.

Μέλος ἐνεργὸν ὄλων περίπου τῶν φιλανθρωπικῶν σωματείων τῶν Ἀθηνῶν, ἀφιερῶντο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ πρόοδον αὐτῶν μετ' ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς τῆς, μετ' ὄλην τὴν δραστηριότητα τῆς ἐνεργητικῆς καὶ ἀκμαίας ζωῆς τῆς. Ἡ Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων, τὸ ἐργαστήριον τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν, τὸ Ἄσυλον τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης, ὁ Σύλλογος τῆς Περιθάλψεως, χάνουν τῆμερον ἕνα τῶν πολυτιμωτέρων αὐτῶν περκαγόντων. Εἰς τὴν Ἐνωσιν τῶν Ἑλληνίδων, ἐγγραφεῖσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, εἰργάσθη πικρῶς καὶ εἰς τὸ Γεν. Διοικητικὸν Συμβούλιον ἐπὶ τριετίαν ὡς ταμίας καὶ εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν ὡς ἐφορος τοῦ Παιδικοῦ Τμήματος καὶ εἰς τὸ Φιλανθρωπικὸν Τμήμα ὡς ταμίας. Προκειμένου περὶ ἐργασίας, περὶ κόπων, περὶ δράσεως εὐεργετικῆς, δὲν εἰζέυρε νὰ ἀρνηθῆ, δὲν ἔλεγε ποτὲ ὄχι.

Πρωτῆ, πρωτῆ, ἀπὸ τῆς ἑκτῆς πρωϊνῆς ὥρας ἤρχιζε τὸν ἀνά τὰ φιλανθρωπικὰ κατὰστήματα γυρὸν τῆς. «*Otar den perimēroun karēna, parousiāzomai ergō*» ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ. Καὶ ἦτο ἡ μόνη, ἡ ὁποία κατῴρθωνε εἰς τοιαύτας ὥρας νὰ ἐρορεύῃ καὶ νὰ περκακουλοῦθῃ πᾶσαν ὑπηρεσίαν καὶ νὰ ἀνακλύπτῃ διὰ τῆς ἀγρύπνου ἐπιμελείας τῆς ὅτι, πολλὰκις εἰς ἡμᾶς τὰς ἄλλας ἔμενεν ἀπρακτῆρητον.

Πλὴν τῆς συστηματικῆς αὐτῆς φιλανθρωπικῆς δράσεώς τῆς, ἡ Δέσποινα Ἀνδριοπούλου ἦτο ἡ ζωὴ καὶ ἡ σωτηρία πολλῶν πτωχῶν καὶ ἀναξιοπαθῶν οἰκογενειῶν. Ἀκόμη καὶ εἰς τὰς τελευταίας τῆς ἀγωνίας τῆς ἡμέρας δὲν ἐλησμονοῦσε τοὺς πτωχοὺς τῆς. Καὶ ἔστειλεν εἰς φίλους τῆς συστάσεις πρὸς περκαγὴν ἐργασίας, πρὸς ἀνακούφισιν καὶ συνδρομὴν καὶ περιθάλψιν. Ὀλίγας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἡμέρας, μέσκα εἰς μίαν κλίνην ἀγωνίας καὶ μαρτυρίου, ἦν δὲν εἶχεν ἀφίσει ἐπὶ ἐξ μῆνας περίπου εἶχε τὸ θᾶρρος ἐν τῷ μέσκα τῶν πόνων τῆς, νὰ δέχεται συναδέλφους καὶ νὰ ὁμιλῆ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν φιλανθρωπικῶν σωματείων, εἰς τὰ ὁποῖα εἰργάζετο.

Ἐτάφη συνοδευομένη ἀπὸ ὀλίγας φίλας καὶ φίλους τῆς, μετ' ἕνα μόνον ἱερέα, χωρὶς ποθενὰ νὰ ἀγγελθῆ ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τῆς. Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ τελευταία τῆς θέλησις. Ἐν τούτοις τὰ φιλανθρωπικὰ σωματεῖα, τὰ ὁποῖα τυχαίως καὶ πολὺ ἀργὰ ἔμαθον τὴν εἰδήσιν τοῦ θανάτου τῆς, ἔσπευσαν νὰ μετᾶσχουν τῆς λύπης τῶν πενθούντων οἰκειῶν τῆς καὶ νὰ συνοδεύσουν τὴν ἐκφορὰν τῆς.

Ἡ Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων, ἣς ὑπῆρξε ταμίας, κατέθεσεν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς σταυρὸν πολυτίμον ἐκ φυσικῶν ἀνθέων, ἡ ἑταιρία τῆς Περιθάλψεως στέφανον ἐκ φυσικῶν ἀνθέων, ἡ Ἐπαγγελματικὴ καὶ Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ, ἣς ὑπῆρξεν Ἐφορος ὠρατῶν σταυρὸν ἐκ τεχνητῶν ἀνθέων, κατασκευασθέντων ἐπίτηδες ὑπὸ τῶν μαθητριῶν τῆς Σχολῆς. Αἱ μαθητρίαι δὲ τῆς Σχολῆς ὡς καὶ τοῦ Ἄσλου τῆς Ἀγίας Αἰκατερίνης οὐ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὑπῆρξε ταμίας ἠκολούθησαν τὴν ἐκφορὰν τῆς. Ἐν ἐκτάκτῳ δὲ συνεδρίῳ τὸ Διοικητικὸ

Συμβούλιον τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς ἐξέδωκε ψήφισμα συλλυπητήριον πρὸς τὴν πενθοῦσαν οἰκογένειαν, ἣτις θὰ ἀντλήσῃ παρηγορίαν ἐκ τῆς γενικῆς καὶ ὁμοθύμου ἐκδηλώσεως τῆς εὐκρινούς λύπης πάντων ὄτοι ἐγνώρισαν καὶ ἐξετίμησαν τὴν αἰδίμιον γυναικῆ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἡ Ἄννα ἐνῶ ἐνδύετο ἀντίκρουσεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τῆς τὸν φάκελλον μετ' ὅτι πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς γράμμα τῆς τὸ ὁποῖον εἶχε γράψῃ τὴν προηγουμένην ἐσπέραν. Μισοενδυμένη τὸ ἐξεδίπλωσε καὶ ἤρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ. Ἐπειτα ἐκάθησε μετ' ὅτι χαρτὶ ἐκεῖνο εἰς τὰ χεῖρῃ τῆς εἰς ἐν μικρὸν ἀνκαυτικὸν σοφδάκι, ἐμπρὸς εἰς τὸ περκαθυρον, ὅπου ἔβλεπεν εἰς τὸν κῆπον καὶ μετ' ὅτι βλέμμα πρὸς τὸ ἄπειρον τοῦ περκαίνου καὶ τοῦ γκαλανοῦ, τὰ ὁποῖα ἐξετείνοντο ἐμπρὸς τῆς ἤρχισε νὰ σκέπτεται.

Τὸ γράμμα ἐκεῖνο δὲν ἠμποροῦσε, δὲν ὤφειλε νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὸν ἄνδρα τῆς. Ὅτι τοῦ τὸ ἔδιδεν, ὅταν θὰ ἐπέστρεφε ἡ ὅταν θὰ συνητῶντο ὅπως δῆποτε καὶ θὰ ἦτο πλῆσιον τοῦ καὶ θὰ εἰζέυρεν ὅτι αἱ συγκινήσεις δὲν θὰ ἐπηρεάζαν τὴν κατάστασιν τῆς υγείας του. Ἐπειτα ἐσκέφθη νὰ φωνάσῃ τὴν κ. Λάιν καὶ νὰ τῆς τὸ μεταφράσῃ ἡ τὴν κ. Μύρτου καὶ νὰ τῆς τὸ δώσῃ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ. Ἀλλὰ εἰζέυρεν ἐκ τῶν προτέρων τί θὰ τῆς ἔλεγεν καὶ αἱ δὴ καλαί τῆς φίλαι καὶ χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῆ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς, ὠρισμένως δὲν ἠθελε νὰ τὰς ἀκούσῃ. Ἐσκέφθη τὸν πατέρα τῆς ὦ ! ἦτο ἀναντιρρήτως ὁ καλλίτερός τῆς φίλος, ὁ ἐννοῶν ὑπὲρ πάντα ἄλλον τὰς ἀδυναμίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως Ἀλλὰ διατὶ νὰ τὸν ἀνητυχίσῃ καὶ αὐτὸν, ἀφοῦ ἠσθάνετο ὅτι δὲν ὑπῆρχεν, ἐπὶ τοῦ περκαίνου τοῦλάχιστον, κανεὶς κίνδυνος. Ἦτο ἡ μόνη καὶ ἡ πρώτη φορὰ εἰς τὴν ζωὴν τῆς ὅπου ἠσθάνετο μίαν ἰδιαίτην ἠδονὴν νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὴ ἐν μυστικῶν ἀπὸ ὄλους τοὺς ἄλλους, νὰ ἀπομονώνεται μετ' αὐτὸ καὶ νὰ παραδίδεται εἰς ὄνειροπολήσεις καὶ σκέψεις, αἱ ὁποῖαι ὅσον καὶ ἂν ἦσαν ἀβέβαιαι καὶ ἀόριστοι καὶ συγχυμέναι, τῆς ἐπροξενούσαν ὅμως καὶ συγκίνησιν καὶ εὐχαρίστησιν.

Ἐσηκώθη, ἐφύλαξε τὸ γράμμα τῆς εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου τῆς, τὸ ὁποῖον ἐκλείδωσε, ἐτελείωσε τὴν ἐνδυμασίαν τῆς καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ εἶδε τὸν ἑαυτὸν τῆς κατ' ἐπανάλψιν εἰς ἕνα μέγαλον καθρέπτην, ὁ ὁποῖος ἐσκέπαζε μίαν ὀλόκληρον πλευρὰν τοῦ ὑποδοματίου τῆς, ἐξῆλθε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ὅυτε ἡ κ. Μύρτου, οὔτε καμμία ἄλλη ἀπὸ τὰς κυρίας τοῦ σπιτιοῦ δὲν εἶχεν ἀκόμη καταβῆ. Μόνον ἡ κ. Λάιν ἔκαμε τὴν πρωϊνὴν τῆς ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς τραυματίας, συνοδευομένη ἀπὸ τὰς νοσοκόμους, τῆς διανυκτερεύσεως, αἱ ὁποῖαι τῆς ἐξέθεταν μετ' ὀλίγας λέξεις πῶς ἐπέρασεν τὴν νύκτα οἱ βαρύτερα πληγωμένοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν ἀκόμη εἰσελθῆ εἰς πλῆρες στάδιον ἀναρρώσεως.

Ἡ Ἄννα ἐχαίρετισε τὴν φίλην τῆς ἀπὸ τῆς θύρας ἐνὸς μεγάλου κοιτῶνος καὶ ἔπειτα διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς

τὸν κῆπον. Εἶχεν ἀνάγκην νὰ περιπατήσῃ νὰ κινηθῆ μέσκα εἰς καθαρὸν ἀέρα καὶ ὑπὸ ἐλευθέρου οὐρανό, νὰ ἀποτινάξῃ τὴν ἀπυνηθὴ σωματικὴν νύκην, ἡ ὁποία τὴν κατελάμβανε μετὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε περάσει μετ' ὅσον περίεργον ψυχικὴν κατάστασιν, νὰ αἰσθανθῆ τέλος μέσκα εἰς τὸ πνεῦμά τῆς τὸ πῶς ἐκεῖνο τὸ καθαρὸν καὶ διαυγὲς τῶν ἀντιλήψεων, τὸ ὁποῖον αἰφνιδίως τὸσον εἶχε σκοτισθῆ καὶ εἰς τὸσον συγκεχυμένως ἰδέας καὶ σκέψεις τὴν ἐθύθηζε.

Περιῆλθεν ὄλων τὸν κῆπον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄκρου ἕως τὸ ἄλλο βιαστικῶς, μετ' ἕποιαν σπουδὴν καὶ μετ' ἕποιαν ἐνταυτῷ ἀνησυχίαν. Ἐφοβεῖτο καμμίαν ἀδιάκριτον συνάντησιν καὶ ἠσθάνετο ὡς νὰ ἐπεριπάτῃ κανεὶς ὀπίσω τῆς, ὁ ὁποῖος νὰ ἠθελε νὰ τὴν φθάσῃ. Τόσον νευρικὴν τὴν ἔκαμνεν ἡ ἰδέα αὐτῆ, ὥστε κατελήφθη ἀπὸ μίαν ἀκράτητον ἀνάγκην νὰ στρέψῃ καὶ νὰ ἰδῇ ποῖος ἐπεριπάτῃ ὀπίσω τῆς. Ἀλλὰ πάλιν ἐκρατεῖτο καὶ σπεύδουσα πρὸς τὸν μικρὸν ἐξώστην, ὁ ὁποῖος ἔφερε πρὸς τὸ θερμοκῆπιον, εἶχε τὸ αἶσθημα ὡς νὰ ἔβλεπε τί συνέβαινε ὀπίσω τῆς καὶ νὰ διέκρινε τὴν κόκκινον στολὴν καὶ τὸ κόκκινον κασκέτο τοῦ Γαριβαλδινού. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ θερμοκηπίου, ὡς νὰ ἦτο πλέον ἐκτὸς κινδύνου ἀπὸ τὸν φανταστικὸν αὐτὸν διώκτην, ἐστράφη καὶ μετ' ἕποιαν τῆς ἐκπληξίν εἶδεν ἕνα σκύλλον τοῦ δρόμου, ὁ ὁποῖος ἦτο προφανῶς τυχοδιώκτης καὶ ἄστεγος καὶ μετ' ἕποιαν μελαγχολικὰ μάτια του ἐφάνετο ὡς νὰ ἐξίτηι ὀλίγην τροφήν καὶ ὀλίγον οἶκτον.

Ἄλλ' ἀντὶ τὸ καλὸν βλέμμα τοῦ ζώου νὰ κινήσῃ τὴν συμπθειάν τῆς, ὡς θὰ συνέβαινε εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν, ἠσθάνθη ἕνα πῆγμα ἐναντίον τοῦ διὰ τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε προξενήσει, καὶ ἡ πρώτη τῆς ὁρμὴ ἦτο νὰ τὸ δαώσῃ μετ' ἕποιαν πολὺ θυμωμένον καὶ μετ' ἕποιαν ἔκφρασιν μορφῆς πολὺ ἀγρίαν καὶ ἀπειλητικὴν.

Ἄλλ' εὐθὺς ὡς νὰ συνησθάνθη πόσον ἀδικιολογῆτως ἐγένετο κακὴ, ὡς νὰ ἐντράπη μήπως καὶ κανεὶς ἄλλος τὴν ἀντελήθη, εἰσηλθε βιαστικῶς εἰς τὸ θερμοκῆπιον, τοῦ ὁποῖου ἡ χλιαρὴς ὑγρὰ θερμοκρασία καὶ ἡ μυρισμένη ἀτμόσφαιρα παρέλυσαν ἀμέσως τὰ μέχρι σκληρότητος ἐνταθέντα νεῦρά τῆς. Ἡ ψυχικὴ πίεσις, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο νὰ βαρύνῃ τὸ στῆθος τῆς ὄλην τὴν νύκτα καὶ μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐχαλαρώθη αἰφνης διὰ μίαν, ἕνα στεναγμὸς βαθὺς καὶ παρατεταμένος τὴν ἀνεκούφισε, ἐνῶ δάκρυα ἄφθονα ἐγέμισαν τὰ μάτια τῆς.

Ἐπροχώρησε βιαστικῶς, μετ' ὅτι μακτύλι τῆς προσπερθεῖσα νὰ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυά τῆς νὰ τρέχουν, ὅταν αἰφνης εἰς τὴν πρώτην στροφὴν τοῦ θερμοκηπίου εὐρέθη ἀντιμέτωπος μετ' ὅτον Γαριβαλδινόν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς ἐν ἀνακαυτικὸν καλαμῆνον κάθισμα, μετ' ὅτην στολὴν τοῦ ξεκούμωτην ἐπάνω εἰς ἐν μεταξωτὸν κρέμα ὑποκάμισον, μετ' ἕποιαν κόκκινον μεταξωτὸν φουλάρι δεμένον εἰς τὴν θέσιν τοῦ περιλαμίου, μετ' ἕποιαν μαῦρα καὶ πυκνὰ ὡς ἔβενον μαλλιά του πίπτοντα ἀτημέλητα εἰς τὸ ὠχρὸν μέτωπόν του, μετ' ἕποιαν μᾶτιά του ἐκτοξεύοντα ἀστραπάς. Εἶχεν εἰς τὸ χεῖρ τοῦ τὴν *Nekràn Podiv* τοῦ d' Annuntzio καὶ ἐφάνετο νὰ κατέτρωγε τὰς σελίδας.

Δεν ἐπερίμενε και αὐτός προφανῶς τὴν στιγμήν αὐτήν τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ δι' αὐτὸ συγκεχυμένος μὲ ἐν πῆδημα εὐρέθη ὀρθὸς ἐμπρός της, δεικνύων νὰ κομβώσῃ τὴν στολήν του καὶ νὰ τεκτοποιήτῃ τὰ ἄτκατα μαλλιά του. Ὡς κμητής, τὸν ὁποῖον συλλαμβάνει ὁ διδάσκαλος τοῦ ἀτκτοῦντα, τὰ φύσει κόκκινα καὶ ὄλα ζῶη καὶ υγεία μάγουλά του ἐκοκκίνησαν ἀκόμη περισσότερο καὶ μετὰ μάτι χαμηλά ἐμουρμούρισεν ὀλίγας λέξεις, ζητῶν συγγνώμην. Ἄλλ' ὅταν αἶφνης ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα καὶ εἶδε τὰ δάκρυά της καὶ τὴν ταραχήν της, τότε ἐλησμόνησε κάθε ἐθιμοτυπίαν καὶ μετὰ ἀγωνίαν ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτᾷ, μήπως εἶχε λάβει κακὰς εἰδήσεις ἀπὸ τὸν ἄνδρα της.

"Ὅχι, εὐτυχῶς, δὲν ἔχω κακὰς εἰδήσεις, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα. Ἄλλ' αἰ χθεσινὴ διηγήσεις σας τόσον μετὰ συνεκίνησαν, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ συνέλω ἀκόμη.

Διὰ κάθε ἄλλον ἢ φράσις αὐτὴ θὰ ἀπεκάλυπτεν ὅ,τι συνέβαινε εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς γυναίκης. Ἄλλ' ὁ ἀφελῆς στρατιώτης, χωρὶς διόλου νὰ ὑποπτευθῆ ὅτι ἐνείχετο εἰς τὴν ψυχικὴν κύτην κατὰ τισιν, εἶπε μετὰ εὐχαριστη-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΘΕΙΟΣ ΛΕΣΩΔΕΛ

— Πῶς! μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου Ἰάκωβος δὲν σοῦ διηγήθηκα ποτὲ τί ἔπαθα μετὰ τὸ θεῖο μου Παῦλο;..... Ἀξίζει νὰ τὴν ἀκούσῃς αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, ἂν ὄχι γιὰ τίποτα ἄλλο, τοῦλάχιστον γιὰ τὴν κόσισιν μετὰ κληρονομίαν διακοσίων χιλιάδων.

Ὁ θεὸς μου Παῦλος Λεσωδέλ, ἦταν ἀποκαταστημένος ὡς φαρμακοποιὸς ἐν Τυβίνυ-εν-Βαρροῖς. Πενήντα χρόνων πούλησε τὸ φαρμακεῖό του, ἀφοῦ ἔκαμε περιουσίαν, καὶ ἦρθε καὶ κάθισε ἐν τῇ ἐξοχῇ, σ' ἓνα ὠραῖο σπιτί μαζὴ μετὰ τὴν ὑπὲρ τὴν Κατερίναν. Ὁ θεὸς μου, ἦταν τέλειος τύπος ἐπαρχιώτου, φιλάργου καὶ ματαιόδοξου, ἀλλὰ καὶ πολὺ εὐχαριστημένον ἀπὸ τὸν ἑαυτό του. Μετὰ τὴν πρόφασιν πῶς εἶκοσι χρόνια πούλουσε φάρμακα καὶ πῶς κατὰ ἕξερ ἀπὸ βοτανικῆ, εἶχε ἐκλεγετὴ μέλος τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Τυβίνυ, καὶ καμμιὰ φερά τὸν προσκάλουσαν στὴς συνεδριάσεις. ὅπου ἔκανε κάθε χρόνο ὁ ἀλλογός τῶν ἐπιστημῶν ἐν τῇ Sorbonne καὶ ἔτσι μποροῦσε νὰ ἔρθῃ ἐν Παρίσι, χωρὶς νὰ πληρώσῃ πολλὰ καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω τὴν εὐχαριστήσῃ νὰ τὸν φιλοξενήσω. Ἐπειδὴ ἦμουνα κληρονόμος του, τὸν περιποιόμουν ὅσο μποροῦσα αὐτὴς τίς δέκα πέντε μέρεις, ποῦ ἔμεινε ἐν Παρίσι.

Ἡ ἐπισκέψις του αὐτὴς δὲν ἦταν διόλου διασκεδαστικὴ, γιὰ τὸ θεῖο Παῦλος ἔκανε κατὰ χρησὴν τῆς ἰδιότητός του, τοῦ θεοῦ ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ ἄφηνε τὴν περιουσίαν του. Μόλις ξεκουράζονταν, ἔτρωγε καλὰ, κάθονταν ἐν τῇ καλλίτερῃ πολυθρόνῃ μου, ἔπινε τίς παντοφλές μου, ἔπινε ἀπὸ τὸ παλιὸ κονιάκ μου, καὶ ἔλεγε εὐχαριστημένος: «Ἄ! τὴν αἰσθάνομαι καλλίτερα.....

Τώρα, Ἰάκωβε, θὰ σοῦ διαβάσω τὴν τελευταίαν ἀνακοίνωσιν ποῦ ἔχω νὰ κάμω ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.....

Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν ἀκούσω, χωρὶς νὰ κουνηθῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος. Καὶ αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε μπροστὰ τοῦς ἀτελειώτους περιπάτους μας ἐν τοῖς δρόμοις τοῦ Παρισιῶ. Ἄν καὶ δὲν εἶχε ἔρθῃ ἐν Παρίσι παρὰ τέσσαρας φορὲς, μέσα σὲ εἰκοσι χρόνια, ἤθελε νὰ περνήσῃ γιὰ Παρισίανος καὶ νὰ φαίνεται πῶς τὰ ξέρῃ ὄλα καὶ ὅταν εὐγαινέξω μόνος προτιμοῦσε νὰ τοῦ κόψουνε τὴ γλῶσσαν παρὰ νὰ ρωτηθῇ ἂν ἔχανε τὸ δρόμο. Ἡ ἀδιαφορία τοῦ κόσμου γιὰ τὸ ἄτομό του τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη, καὶ ὅταν εἴμαστε μαζὴ, μι-

μένον: Τότε, κυρία, τὰ δάκρυά σας εἶναι δάκρυα χαρᾶς καὶ χαίρω διότι ἐβοήθησα νὰ ἀποκαλύψετε τοὺς θησαυροὺς ποῦ κρύπτονται εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀνδρός σας.

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν ὠμίλει, αὐτὸς ἐξηκολούθησεν: Αὐτὰ εἶναι καλὰ δάκρυα, εἶναι δάκρυα ὠραίας καὶ εὐγενούς συγκινήσεως, ἐνῶ ἐγὼ ἔχω τὴν καρδίαν μου σφιγμένη μετὰ τὴν ἀνάγκωσιν αὐτοῦ τοῦ φρικτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὠραίου βιβλίου. Τὶ ὠραία φαντασίαν, ἀλλὰ καὶ τί νοσηρὰ καὶ τί ἐκφυλος, κυρία. Ἄ! αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος ὁ d' Annuntzio εἰς τί ρυπαρὰς πηγὰς ἀντλεῖ τὰ μαργαριτάρια τῆς τέχνης του. Δὲν ἔχετε ἔσως διαβάσει ἀκόμη τὸ βιβλίον αὐτό;

— Ἄ! εἶναι ἡ Ville Morte. Ἐδιάβασα μόνον περικοπὰς εἰς τὰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας.

— Ὡ! ἐδιάβασατε ἔσως τὰς περικοπὰς, τὰς ὁποίας φωτίζει καὶ χρυσώνει τὸ χρυσὸν φῶς τῶν Μυκηναϊκῶν θησαυρῶν. Εἶναι ὠραῖα αἰ σελίδες αὐταὶ καὶ ἄξιον μεγάλου ποιητοῦ. Ἄλλὰ τί ἔρωτες ἱερόσυλοι καὶ τί φρόνοι ψυχικοὶ καὶ φυσικοὶ μεταξὺ ἀδελφῶν. . . . Ὡ! κυρία, αἰσθάνομαι μίαν πικράν, μίαν φρικτωμένην γεῦσιν εἰς τὸ στόμα μετὰ τὴν ἀνάγκωσιν τῶν τελευταίων αὐτῶν σελίδων.

λοῦσε πολὺ δυνατὰ γιὰ νὰ κινήσῃ τὸ πλῆθος νὰ προσέχη σ' αὐτόν. Οἱ ἄνθρωποι γύριζαν, κύταζαν μίαν στιγμήν τὸν περιεργῶ αὐτὸν ἄνθρωπο, μετὰ τὸ ψηλὸ καπέλλο καὶ τὴν παρασμένην μόδα ρεντεγκότα, χαμογελοῦσαν καὶ τραβοῦσαν τὸν δρόμο τους. Αὐτὸς δὲν ἔχανε τὸ θάρρος του καὶ ἐξακολουθοῦσε τὴ ρητορικὴν του, πέρνοντας πάντα ὡς παράδειγμα σ' ὄλα τὴ μικρὴ ἐπαρχίαν του, καὶ πάντα τελείωνε μετὰ αὐτὰ τὰ λόγια: «ἐν τῇ Τυβίνυ δὲν ἐπιτρέπομε ἑμεῖς αὐτὰ τὰ πράγματα!... Ὁ κόσμος ἐν τῇ Τυβίνυ καταλαμβάνει καλλίτερα τὰ καθήκοντά του. . . ἐν τῇ Τυβίνυ ἡ δημοσία ἠθικὴ στέκει πολὺ ψηλά».... Ἐβλεπα τὴ στιγμήν ὅπου θὰ βεβαίονε πῶς ἡ ἡλιος ἐν τῇ Τυβίνυ ἀνατέλει πολὺ γληγορότερα ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ ἐστὶν ἐν τῷ διάβολο τὸν περιεργῶ αὐτὸ θεῖο, τὸν ὁποῖον ἦμουνα ὑποχρεωμένος νὰ ὀδηγῶ ἐν τοῖς δρόμοις τοῦ Παρισιῶ....

Ἡ τελευταία του βίβλιον ἦταν ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως. ἦρθε τὸν Ἰούνιον πάντα μετὰ τὸ ψηλὸ καπέλλο του καὶ τὴν περιεργῶ ρεντεγκότα του.

— Βλέπεις, μοῦ εἶπε χαμογελῶντας καὶ ἐγὼ ἀποφάσισα νὰ ρθῶ νὰ ρίξω μίαν ματιὰ ἐν τῇ πανηγύρι αὐτῇ, ποῦ λέτε Παγκόσμια Ἐκθεσιν. Ἐξέρω ἀπὸ πρὶν πῶς δὲν θὰ δῶ τίποτα νέον, οὔτε ἀνάλογο γιὰ τὸ πνεῦμα μου, θὰ ἔχω ὅμως τοῦλάχιστον τὴν εὐχαριστήσῃ νὰ μείνω μαζὴ σου καμμιὰ δεκαπενταριά μέρεις.

Ἐὰ ἦμουνα πολὺ εὐχαριστημένος, ἂν δὲν ἐλάμβανε αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν, ἀλλὰ ἔβιασα τὸν ἑαυτό μου νὰ φανῶ εὐχαριστημένος καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶ. Ὅχι μὲν μέρεις τὸν περιτριγύριζαν ὄλη τὴν ἡμέραν, ὅτι καὶ αἰετὸς καὶ ἂν ἦταν. Δὲν κουράζονταν ποτὲ καὶ δὲν τοῦ ἔκανε τίποτα ἐντύπωσι. ὅταν εἶδε τὸν πύργον τοῦ Ἐἴφελ εἶπε: «τὸν νόμιζα πολὺ, ποῦ ψηλόν». Εὗρισκε πῶς τὰ διάφορα θεάματα τελείωναν πολὺ γληγορὰ καὶ πῶς ὄλα τὰ ξενοδογεῖα ἦταν ἄθλια Ἄφινε ὅμως νὰ πληρῶνῃ τοὺς λογαριασμούς, τοὺς ὁποίους ἐπιθεωροῦσε καὶ μετὰ βεβαίονε πῶς ἐν τῇ Τυβίνυ, τὸ ἴδιο φαγητὸν θὰ τὸ πληρῶναμε σὲ μισὴ τιμῇ. Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ δίπλωνε τὸν λογαριασμὸν καὶ τὸν ἔκρυβε μέσα ἐν τῇ τσέπῃ του, ἔσως γιὰ νὰ θαμπώσῃ ἀργότερα τοὺς συντρόφους του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, μετὰ τὰ ἔξοδα ποῦ ἔκανε ἐν Παρίσι.

Ἐν τῇ Τυβίνυ εἶδομαι ἡμουνα τόσο κουρασμένος, ποῦ ἦρα πρόφασιν μίαν πρόσκλησιν γιὰ νὰ μείνω μίαν βραδίαν ἐλευτέρος.

— Μὴν ἀνησυχῆς, μοῦ εἶπε, δὲν εἶμαι δυσχερῆς ἐν τῇ μείνω μόνος καὶ ἐγὼ γιὰ λίγο καὶ νὰ πάω ὅπου μοῦ ἔρθῃ ἡ ἰδέαν, ξέρω τὸ Παρίσι πολὺ καλὰ καὶ ἀφοῦ πάω νὰ δῶ τὰ Μουσεῖα καὶ τίς Ἐκκλησίας, θὰ πάω νὰ φάω σ' ἓνα ξενοδογεῖο.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

Α'. Ἀπὸ Ἰτέας μέχρι Χρυσοῦ

Σπανίως ἔσως εἰς τὴν Ἑλλάδα διοργανώθη ἐκδρομὴ τὸσον μεγαλοπρεπὴς καὶ ἀπολυτικὴ καὶ ἐκλεκτικὴ ὡς ἡ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς κ. Homolle εἰς Δελφοὺς.

Καὶ πρῶτον τὸ ἐνοικιασθῆναι ἀτμόπλοιον «Ἄσπος», θαλαμηγὸς πολυτελεστάτη, καθαρὰ, εὐρύχωρος, ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τῶν δυσκολωτέρων ἀκόμη. Κοιτῶνες, αἴθουσαι καὶ διαμερίσματα ἐσωτερικά, ὄλα ἀπὸ acajou σκαλιστὸν μετὰ panneaux ὠραῖα ζωγραφισμένα, μετὰ κλινὰς εὐρυκέρους καὶ ἀναπαυτικὰς, μετὰ ἀερισμὸν καὶ φωτισμὸν καὶ εὐμάριαν πρῶτης τάξεως εἰς πᾶσαν λεπτομέρειαν. Ἐπειτα φιλοξενία εἰλικρινὴς παρὰ τῆς κ. καὶ τοῦ κ. Homolle καὶ τῶν συμπαθεστάτων θυγατέρων των καὶ συντροφικὰ ἐκλεκτὰ ἀπὸ τὸ ἄνθος καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος καὶ τῶν γραμμάτων. Ἡ πολιτικὴ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν τῆς πρῶτουπουργὸν τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλέξανδρον Ζαήμεν, καὶ ὁ

Χωριστήκαμε ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ δρόμου καὶ αἰσθάνθηκα πραγματικὴν ἀνακούφισιν, ὅταν εἶδα νὰ χάνεται ἐν τῷ γύρισμα τοῦ δρόμου τὸ ξεχωριστὸ ἐκεῖνο καπέλλο καὶ ἡ ρεντεγκότα. Ἄν καὶ ὁ καιρὸς φαίνονταν βροχερός, πῆγα νὰ φάω μόνος ἐν τῇ Καλλιθέᾳ, καὶ μ' ὄλη τὴ βροχὴ ἦρα τὴν ἐξοχὴ θαυμασίαν, τόσο ἦμουνα εὐχαριστημένος, ποῦ δὲν ἄκουα τὴν ἀδιάκοπον φλυαρίαν τοῦ ἀρχαίου φαρμακοποιῶ.

Ὅταν γύρισα ἐν τῇ ἑνδεκα τὸν ἦρα νὰ κοιμᾶται καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχα καμμιὰ διάθεσιν νὰ τὸν ξυπνήσω, πλάγιασα καὶ ἐγὼ ἦσугα, ἦσугα.

τὴν ἄλλη μέραν ὅμως, αἰσθάνθηκα τύψεις ποῦ τὸν εἶχα ἀφήσει μόνον καὶ χτύπησα ἐν τῇ πόρτῃ μου νὰ δῶ τί κάνει, τὸν ἦρα μετὰ τὸ ποκάμισον νὰ σκουπίζῃ μετὰ μεγάλην προσοχὴν τὴν ρεντεγκότα του. Δὲν φαίνονταν διόλου εὐχαριστημένος.

— Ἐ, λοιπόν! θεῖ μου, τὸν ρώτησα, πῶς περάσατε τὴν βραδίαν σας.

— Ἄλλὰ, μοῦ ἀποκρίθηκε, ὅπως μπορεῖ νὰ τὴν περάσῃ κανεὶς ἐν τῇ Παρίσι σας.....οὔτε καλὰ, οὔτε κακὰ.

Ἐμενε ὅμως συλλογισμένος, χωρὶς νὰ γελάσῃ, καὶ ἐνόησα πῶς κατὰ δυσάρεστο τοῦ εἶχε συμβεῖ

— Φάγατε τοῦλάχιστον καλὰ;

— Καλὰ! ἀπεκρίθη μετὰ θυμὸν, ὄχι! μετὰ λήστεψαν, καὶ αὐτὸ εἶναι λάθος σου, ποῦ δὲν μοῦ ἔδειξε ἓνα τιμὸν ξενοδογεῖο.

Τότε μετὰ διάφορας ἐρωτήσεις κατῶρθωσα νὰ μάθω τί τοῦ εἶχε συμβεῖ.

Ἄμα μ' ἄφησε πῆγε ἐν τῇ Λοῦδρο. Ἐπειτα ἐπειδὴ τὸ Μουσεῖον κλίνει ἐν τῇ πέντε, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τίς ἐκκλησίας, τέλος ὄλα τὰ μέρη ποῦ μπορεῖ νὰ πάη κανεὶς χωρὶς νὰ πληρώσῃ. Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐκκλησίαν εἶδε πῶς ἔβρεχε, καὶ ὅλον ἄνθρωπος ποῦ φιλᾷ τὰ ρούχα του, πῆγε κάτω ἀπὸ τίς καμάρας τοῦ Palais-Royal, ὅπου λογαρίαιζε καὶ νὰ φάη.

τὸν καιρὸν ποῦ ἦρχονταν ν' ἀγοράζῃ τὰ γιαντικὰ του ἐν τῇ δρόμῳ Lombards, ὁ ἀνταποκριτὴς του τὸν εἶχε φέρει ἐν τῇ ξενοδογεῖο τοῦ Tavernier καὶ εἶχε πολὺ καλὴ ἐνθύμησιν ἀπὸ αὐτόν τὸν ξενοδόχον, ὅπου μποροῦσε νὰ φάη κανεὶς μετὰ 2,50 τρίαν φαγητὰ, μίαν σοῦπα, φροῦτο καὶ μισὴν μπουτίλιαν κρασί. Στὴς ἔξῃ λοιπόν ποῦ ἔρχισεν νὰ πεινάη, ζήτησε τὸ ξενοδογεῖον ποῦ ἔξερ στὰ νεῖά του, ἀλλὰ ἐν τῇ χαμνῇ τὸ ζήτημα παντοῦ. ὁ Ταβερνιὸν εἶχε ἐξαραιστικῶς. Ἐπειδὴ εἶχε τὴν κακὴ συνήθειαν νὰ μὴν ρωτᾷ ποτὲ κανένα, ἐξακολούθησε νὰ τὸ ζήτησῃ καὶ ἐξῶ ἀπὸ τίς καμάρας τοῦ Palais-Royal, ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ ἦρε κανένα ξενοδογεῖον μετὰ τίμης ὠρισμένης. Ἐβρεχε καὶ τὸ καπέλλο του καὶ ἡ ρεντεγκότα του ἔρχισαν νὰ μουσκεῦνται, περπατοῦσε ὅσο μποροῦσε ποῦ γληγορὰ καὶ ἐξα-

Τραπεζιτικὸς κόσμος ἀπὸ τὸν ὑποδιοικητὴν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς κ. Βλαχωρίτην. Καὶ οἱ δύο ἐν τούτοις ἐρασιτεχνικῶς, κατέχουν ἐπιφανεῖς θέσεις εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν ὠραίων γραμμάτων καὶ ἀνεκτιρητῶς μετὰ περισσοτέρων εὐχαριστήσιν καὶ ἀπόλαυσιν ἐμελέτων τὰ ὠραῖα μνημεῖα τῶν Δελφῶν, ἢ τοὺς προῦπολογισμοὺς καὶ ἀπολογισμοὺς ὁ εἰς τοῦ κράτους καὶ ὁ ἄλλος τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἰδρύματος, οὔ προύσταται.

τὸ ταξείδιον μετὰ Ἰτέας ὑπῆρξε μαγικόν. Ἡ ἀποβίβασις εἰς τὸ ἐπίνειον τῶν Δελφῶν πολὺ πνευματικὴ. τὰ παιδάκια τῶν σχολείων ἄρρενα καὶ θήλεα παρατεταγμένα εἰς διπλοῦς στίχους μετὰ τῆς λευκῆς των ποδῆς καὶ τίς μικρὲς των σημαιοῦδες καὶ τὰ τραγουδάκια των τὰ σχολικὰ ἀποτελοῦν ὠραίων εἰκόνα. Ἡ μικρὰ πόλις ἐν γένει ἐορτάσιμος καὶ σημασιοτολισμένη, πλαισιούται ἀπὸ τὴν βουνοσειρᾶν τοῦ Παρνασσῶ, στεφανωμένου εἰς κάθε κορυφὴν τῆς ἀπὸ χιόνια.

Ἐκαστὸς μετὰ τὸν ἀριθμὸν τοῦ καταλαμβάνει τὴν θέσιν του εἰς μίαν ἄμαξαν ἢ εἰς ἓνα ἵππον. Αἰ κυρίαφυσικὰ προη-

κολουθοῦσε νὰ ζητᾷ τὸ ξενοδογεῖον τοῦ Tavernier ἢ τοῦλάχιστον κανένα ἄλλο ὄχι πολὺ ἀκριβόν. Ἐβλεπε πολλὰ μετὰ λαμπροῦς καθρέφτας, οἱ ὁποῖοι ἔλαμπον μέσα στὰ φῶτα, ἀλλὰ δὲν πλησίαζε, γιὰ τὴν εἶχε ἀκούσει πῶς ἐκεῖ ἔγδυνον τοὺς πελάτας. Καὶ ὅμως ἐβράδιαζε, ἡ βροχὴ ἐξακολουθοῦσε καὶ πεινοῦσε φοβερὰ τότε εἶδε ἓνα καταφωτισμένο ξενοδογεῖον μπροστὰ του καὶ τοῦ χτύπησε τὴ μύτη πολὺ ὀρεχτικὴ μυρουδιά. Χωρὶς νὰ ξέρῃ καλὰ καλὰ τί κάνει, ἔσπρωξε τὴν πόρταν καὶ μπῆκε μέσα ἐν ἄνθρωπος ἀπελπισμένος. Βρέθηκε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα ξενοδογεῖα.

Μόλις κάθισεν δύο ὑπῆρξε ἐτρέξαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν καὶ ἄλλος τοῦ παρουσίας τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν: «Ὁ κύριος ἐπιθυμεῖ σοῦπα, ἢ ζουμί. . . ὡς ἀρχὴν θὰ τοῦ συστήσω γλῶσσας ψιτῆς»....

Ἄς εἶναι, εἶπε ὁ Λεσωδέλ, φέρε μοῦ γλῶσσας καὶ ζουμί.

Ὁ ὑπῆρέτης ξανάρθε καὶ ρώτησε: «Τί κρασί πίνει ὁ κύριος; Βορδὼ, Βουργουνδίας;»....

— Βουργουνδίας, ἀποκρίθη μετὰ ἀνυπομονησίαν.

Ἄμα ἔφαγε τὴν γλῶσσαν καὶ ρούφηξε τὸ ζουμί ἔγινε ἡσυχότερος καὶ ἄρχισε νὰ βλέπῃ τριγύρω του, τὴν πολυτέλειαν τῆς ὑπηρεσίας, τὸ ἕφος τοῦ κόσμου ποῦ ἔτρωγε, τοὺς τρόπους τοῦ ὑπῆρέτου καὶ ἐνόησε πῶς βεβαίαν δὲν ἦταν μέσα σὲ ξενοδογεῖον μετὰ τιμῆς ὠρισμένης. Ἄμεσως ἔλασε τὴν ὄρεξιν καὶ συλλογίζονταν τί θὰ πληρώσῃ.

— Ὡ! μοῦ εἶπε μετὰ ὑπερηφάνιαν δὲν τὰ ἔχασα καὶ ὅταν ὁ ὑπῆρέτης ξανάρθε, τὸν ἔκανα νὰ τὰ χάσῃ ζητώντας φροῦτο. Μοῦ ἔφερε μίαν φρουτιέρα μετὰ φρούλους, τίς ὁποῖες μόλις ἄγγιξα, βιαζόμουν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ καταραμένο αὐτὸ μέρος καὶ ζήτησα τὸ λογαριασμὸν μου... Μάντεψε πόσα μοῦ πῆραν... Ἐἴκοσι πέντε δραχμῆς... Φοβερὴ κλοπὴ!.. Ἐφυγα μουγκρίζοντας, ἐξῶ ἔβρεχε ἀκόμη καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ πιάσω ἄμαξιν... Αὐτὴ εἶναι ἡ βραδία μου! εἶπε μετὰ πικρίαν, σ' αὐτὰ τὰ γάλια μ' ἔφερε ἡ ἀμέλειαν σου. Εἶδα πῶς ἡ εἴκοσι πέντε δραχμῆς τοῦ εἶχανε κάψει τὴν καρδίαν καὶ προσπάθησα νὰ τὸν ἡσυχάσω:

— Εἶμαι ἀπελπισμένος, θεῖ μου, γιὰ ὄλα αὐτὰ, καὶ ἀπόψε σοῦ ὑπόσχομαι νὰ δεῖπνήσω μετὰ λαμπρὰ σ' ἓνα καλὸ ξενοδογεῖον.

— Ποτέ! ἀπεκρίθη, ἀρκετὰ μ' ἔκλεψαν!.. Ἐχῶ ἑτοίμη τὰ πράγματά μου καὶ φεύγω γιὰ τὸ Τυβίνυ... Στείλτε νὰ μοῦ φέρουνε ἓνα ἄμαξιν.

Ἐφυγε μ' ὄλα τὰ παρακάλια μου. Δὲν τὸν ξαναεἶδα. τὸν περᾶσμένο χρόνον πέθανεν ἀπὸ κακοήθη πυρετό. Πῆγα ἐν τῇ Τυβίνυ γιὰ τὴν κηδεῖαν του καὶ παρευρέθηκα ὅταν ἄνοιξαν τὴν διαθήκην του... οὔτε μίαν πεντάραν, φίλε μου. Ὁ θεὸς μου Λεσωδέλ μοῦ φιλᾷ καὶ κίαν γιὰ τὸ δαίμόνιον τοῦ ἐκεῖνο τῶν εἰκοσι πέντε δραχμῶν καὶ ἄφησε ὄλην τὴν περιουσίαν του ἐν τῇ ὑπῆρέτρίᾳ του. (André Theuriel.)

γούμεθα. Ἡ ἐπίσημος ἀκολουθία φθάνει ὀλίγον βραδύτερα, αἱ δύο Γαλλικαὶ θαλαμηγοὶ μὲ τὸν Γάλλον Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας κ. Chaumié, μὲ τοὺς πρεσβευτὰς τῆς Γαλλίας εἰς Ἀθήνας καὶ Κ)πολιν κ. κ. d'Ormesson καὶ Constant μὲ τοὺς Γάλλους βουλευτὰς καὶ τὰς ἀκολουθίας των. Τὸ Ἑλληνικὸν Πολεμικὸν «Κρήτη» φθάνει τελευταῖον μὲ τοὺς Ἑλληνας ὑπουργοὺς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Νευτικῶν κ. κ. Μαυρομιχάλην καὶ Κραπαῖον καὶ τοὺς ἀκολουθοῦς των.

Αἱ προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις ἀνταλλάσσονται ἐπὶ τῆς προκυμίας καὶ αἱ ἐπίσημοι συνοδεῖσι ἐκκινουῦσιν ὀλίγον βραδύτερον ἡμῶν ἀποτελοῦν τὴν ὀπισθοφυλακὴν τῆς ὤραίας παρελάσεως τῶν ὄχημάτων, ἵππων καὶ ἡμιόνων. Ἡ δὲ τῆς πόλεως παρέλασις φαίνεται μὲ ἄνθη καὶ ροδόφυλλα, μικρὰ δὲ παιδάκια ἐνεργοῦν συστηματικὸν ἀνθοπώλεμον μὲ τὰ ἀμάξια τῶν κυριῶν.

Οἱ ὄροσκοποὶ λέγουσιν ὅτι ὁ χρυσοῦς θεὸς μόνον θωπεύει ἔχει τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς μεγάλης ἐορτῆς του διὰ τοὺς πανηγυριστάς, ἐνῶ αἱ δροσερὰ ἀύραι τῶν χιονισμένων γύρω κρυφῶν τῶν βουνῶν σκορπίζουσιν ὡς φιλήματα ζωογόνα ὑποδοχῆς ἀνὰ τὸν κρυσταλλίνως διαυγῆ καὶ ἀρωματισμένον ὀρίζοντα. Ὁ δρόμος ἀπὸ τῆς Ἰτέας κάτω μέχρι τῆς κορυφῆς σχεδὸν τοῦ βουνοῦ, ὅπου οἱ Δελφοὶ ἐπάνω, ἐκτυλίσεται εἰς ὀφειοειδῆ ταινίαν, ἀναδιπλωμένην ἐπ' ἄπειρον εἰς μίαν ἡμικυκλικὴν κλιμακωτὴν διεύθυνσιν ἐν τῷ μέσῳ δάσους πυκνοῦ ἐλαίων καὶ ἀγρῶν ἀνθοσπαρμένων.

Ἄνα διαστήματα εἰς τὸν ἀνοικτὸν καὶ ἀναπεπταμένον ὀρίζοντα, καὶ ἐπὶ ὑψομάτων φυσικῶς πλασιούντων τὸν δρόμον μας, παρατάσσονται ποῦ μὲν νέοι ἄνδρες μὲ τὰς λευκὰς φουστανέλλας των καὶ τὰ γαλανὰ λεβέντικα περιπόρικα των κινουῦντες σημαίας Ἑλληνικὰς καὶ Γαλλικὰς καὶ ζητωκραυγάζοντες, ποῦ δὲ χωρικαὶ γυναῖκες, μὲ τὰ ἐγχώρια φορέματά των. Ὅλοι φέρουν τὸ ἀρχαῖον ἐνδυμα, τὸ ὁποῖον διακρίνει ἰδίως μικρὰ κόκκινη ὀλοκέντητη ποδιὰ, ἢ ὁποῖα τελειώνει πρὸς τὰ κάτω εἰς σχῆμα τριγωνικὸν περίπου καὶ κάμνει ἰσοκύβητον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ λευκὸν κεντημένον μακρὸ ὑποκάμισον καὶ τὰς ποικιλοχρῶμους μπόλις τῆς κεφαλῆς. Αὐταὶ σκορπίζουσιν ἄνθη εἰς τὸν δρόμον μας καὶ προσηνοῦν μὲ ἐγκάρδια «καλῶς ὠρίσαστε» τὴν παρελάσιν μας. Χωρὶς νὰ εἶναι εὐμορφοὶ ἔχουν παραστήματα ὠραῖα, μὲ πρόσωπον καὶ στάσεις ὑγείας καὶ ἀκμῆς. Καὶ μέσῳ εἰς τὰ θυμὰσια τοπεῖα μὲ ὀρίζοντα κλείοντα κάτω μὲ τὴν γραφικῶς ἀπὸ νταντελωτὰ βουνὰ πλασιωμένην θάλασσαν, ἢ ὁποῖα ὁμοιάζει μὲ ὠραίαν ὕδατογραφίαν καὶ γύρω καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ στεφανωμένον ὡς ἀπὸ τεχνητὰ ἐκ μαρμαῖου ἀνάγλυφα, τὰ συμπλέγματα τῶν γυναικῶν αὐτῶν δίδουσιν ἕνα τόνον ζωῆς καὶ φυσικῆς χάριτος καὶ νεότητος, ἢ ὁποῖα ξεκουράζει ἀπὸ τὴν τεχνητὴν ἀτμοσφαῖραν, εἰς ἣν ζῶμεν ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ χωρίον Χρυσὸ ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον μας σταθμόν. Εἶναι βεβαίως ἀπὸ τὰ πλέον πλούσια καὶ εὐπορα χωρὶς τῆς Ἑλλάδος. Νερὰ ἀφθονα καὶ δροσερὰ καὶ διαυγῆ τὸ λούου ἀπὸ κάθε σημείου καὶ πλάτανοι καὶ λευκαὶ καὶ μεγάλαι φυτεῖαι χαρίζουσιν σκιὰν εἰς τοὺς εὐρεῖς δρόμους του καὶ στεφανοῦν τὰ λευκὰ σπιτάκια του, τὰ κατὰ κανόνα

δίπατα, μὲ τὰ στερεοτύπως γαλάζια παράθυρα καὶ πόρτα καὶ μπαλκόνια των. Ὅλο τὸ χωρὶ ἀπὸ μακρῶν θεώμενον ὁμοιάζει μὲ τὰ χρώματά του αὐτὰ μὲ σύμπλεγμα πολλῶν Ἑλληνικῶν σημεῖων, σκορπισμένων ἐπάνω εἰς μίαν ἀπέκτον προσινάδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Π. Π. Σπάρτην. Συνδρομὴ 902 ἐλήφθη. Τί ἐννοεῖτε μὲ τὰ φύλλα ὄλου τοῦ ἔτους; Μήπως σᾶς λείπουν ἀριθμοὶ καὶ ποιοὶ : Δα Α. Π. Στενήμαχον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συμμορφοῦμαι ὀδηγίαις σας. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Ἀποδείξεις νέων ἀποστέλλονται. — Καν Ε. Σ. Κυδωνίας. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη Συνδρομήτρια ἐνεγράφησαν. Σώματα στέλλονται ὅλα μαζὴ ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν σας. Δα Μ. Ψ. Καλάμας. Ἐχετε δίκαιον. Τὸ λάθος ἦτο ἰδικόν μας. Ἦδη στέλλονται τακτικά. Καν Α. Θ. Στυλίδας. Ἐχετε δίκαιον ἀποστέλλονται σχετικαὶ ἀποδείξεις. Μυρία σύγγνώμας. Εὐχαριστίας διὰ ζητηθεῖσαν σημείωσιν. Καν Σ. Γ. Δ. Λάρισσαν. Εὐχαριστίας. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἐντὸς φύλλου. Καν Β. Κ. Ἀμφισσαν Ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Εὐχαριστίας. Φύλλα ἀποστέλλονται. — Καν Χρ. Στ. Ἀμαλιάδα. Ἐστάλησαν ἀπὸ 8ης Μαρτίου τακτικῶς καὶ ἐξακολουθοῦν ἀκαστελλόμενα. Μήπως ὑπάρχει καὶ ἄλλη φέρουσα τὸ ἴδιον ὄνομα ; — Καν Αἰ. Π. Λάρισσαν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ δι' εὐμενεῖς κρίσεις. Ἀποδείξεις ἐντὸς φύλλων. Ἐνεγράφητε. Δα Αἰ. Βλ. Γαλαξίδιον. Θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ πρόθεσιν δεξιώσεως. Δυστυχῶς τὸ ἀπεφάσισα τὴν τελευταίαν στιγμὴν καὶ δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν θερμὰς εὐχαριστίας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Πιζέλια ἄσπρη σάλτσα. Καθαρίζετε τὰ φρέσκα πιζέλια σας ὡς καὶ τὸν ἀρακά, τὸν ὁποῖον ξεφλουδίζετε ἐντελῶς καὶ βάζετε νὰ βράσουν εἰς γάλα. Ὅταν εἶναι ἔτοιμοι τὰ σουρόνετε καὶ τὰ βάζετε εἰς κατακόρην μὲ φρέσκον βούτυρο, μὲ ἀλατοπίπερον καὶ μὲ μαϊτανόν. Ὅταν μυρίσουν καλὰ μὲ τὸ βούτυρον, τότε ρίπτετε εἰς τὸ γάλα ὅπου ἔβρασεν καὶ τὸ ὁποῖον ἔχει μείνει ὀλίγον μία κουταλιὰ φασόλια, τὴν ὁποίαν προηγουμένως ἔχετε ψήσει μὲ φρέσκον βούτυρον καὶ ὅταν ἐνωθῇ μὲ τὸ γάλα, 2—3 κίτρινα αὐγῶν κτυπημένα. Σερβίρετε τότε τὰ πιζέλια σας μὲ τὴν σάλτσαν αὐτὴν.

Κρέμα μὲ λεμονοανθούς. Κάμνετε ὡς τὴν συνήθη κρέμαν, δηλαδὴ ρίπτετε εἰς μισθὸν γάλα γλιαρόν 7 κίτρινα αὐγῶν κτυπημένα εἰς ἀφρόν μὲ 7—8 κουταλιὰς ψιλὴ ζάχαρι, μὲ ἕνα φλιτζανάκι κόλα λυωμένην εἰς τὸ γάλα καὶ μὲ 1—2 ἄσπρα αὐγῶν κτυπημένων εἰς ἀφρόν. Στίθετε ἔπειτα εἰς μηχανὴν πουρὲ 1 φούκτα λεμονοανθῶν καὶ τὸν χυμὸν των ρίπτετε εἰς τὴν κρέμαν σας, τὴν ὁποίαν ψήνετε, ἀνακατεύουσα διαρκῶς εἰς ἐλαφρὰ φωτιὰν μέχρις οὗ δέση. Ἄντι χυμοῦ λεμονοανθῶν ρίπτετε ἰσθόνερον ἢ ροδόνερον, ὅ,τι σᾶς ἀρέσει.

Ἡ ἐκ Βουκουρεστίου φιλόανθρωπος Ἑλληνίς, ἢ κρυπτομένη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Σύζυγος Τραπεζίτου ἀπέστειλε καὶ πάλιν πρὸς τοὺς ἐνταῦθα πτωχοὺς τῆς γενναίας συνδρομῆς κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα.

Τὸ ἀποσταλὲν παρ' αὐτῆς ποσὸν ἦτο φρ. χρ. 100 ἤτοι δρ. 160 κατὰ τὴν τρέχουσαν τιμὴν τοῦ συναλλάγματος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξαργυρώσεως.

Ἐκ τούτων τῆ ἐντολῆ αὐτῆς διεθέσαμεν ὑπὲρ τῆς πτωχῆς οἰκογενείας τῆς θανούσης προστατευομένης τῆς κόρης δρ. 50 ὑπὲρ τῆς ἀγορᾶς τῆς καλτοσομηχανῆς τῆς ὀρφανῆς προστατευομένης τῆς «Ἐφ. τῶν Κυριῶν» » 25

Πρὸς ἀγορὰν δελτίων συσσιτίου καὶ ἄρτου διανεμηθέντων εἰς πτωχὰς οἰκογενείας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς » 60

Εἰς πτωχὴν δυστυχῆ ἀναξιοπαθοῦσαν κυρίαν » 15
» » μαθήτριαν τῆς Ἐπαγγελμ. Σχολῆς δι' ἀγορὰν φορέματος » 10